

הרועה מאיסטריה

מאגדות סלובניה

באיסטריה, סמוך לשפת הים, רעה פעם רועה צעיר את העדר הקטן שלו. השמש חיממה

מאוד בשעות הצהרים וחרכה את האדמה. פתאום ראה הרועה כי על הדשא הרך ישנות שלוש נערות. היו אלה מכשפות, אותן באזור

הזה קוראים וויליה. כל שלושתן יפות היו ביותר ודומות זו לזו, עד שקשה היה להבחין ביניהן. הן שכבו ולא זזו, כאילו נתונות בשינה עמוקה. הרועה הצעיר לא ידע מי הן והוא חשב שאלה סתם נערות שיצאו לטייל, התעייפו ונרדמו. "והרי השמש תשרוף את פניהן!" חשב הנער "חבל! הבה ואגן עליהן!" הוא הוריד ענפי ערבה אחדים ותקע אותם באדמה סמוך לישנות, כדי שיצלו על הנערות. הוויליות התעוררו בקרוב. הן ראו את הענפים, הופתעו, ורצו לדעת מי הגן עליהן מקרני

השמש. למעשה לא קשה היה להן לדעת זאת.
הרי מכשפות לא ישנות מעולם ורק מתחזות
לישנות. הן התחילו
להתייעץ ביניהן איך
לתגמל את הנער.
אך הרועה הקטן לא רצה
בכלל להודות לויליות
שהוא עשה את הדבר.
הוא התחיל לברוח כי לא
יכול היה להביט על
שערותיהן, הזורחות כמו
זהב טהור. אך מיד
הנערות שוב היו לידו
ושאלו אותו מה הוא
רוצה כפרס על שהגן
עליהן מהשמש.
הנער לא ביקש דבר.
הוויליות רצו לתת לו

ארנק מטבעות זהב שלא מתרוקן מעולם. אך
מטבעות זהב לא נחשבו כלל בעיני הרועה. הוא
לא ידע מה זה כסף, ולשחק בעיגולים הצהובים
לא היה לו כל רצון. העדיף להתנהל עם החיות
שלו, הכבשים, הגדיים והפרות..
ואז אמרו לו הנערות "בערב, כשתוביל את
העדר הביתה, תשמע צליל פעמונים אחרי גבך.
בשום אופן אל תסתכל אחורה עד שתגיע ממש
הביתה."
כך אמרו ונעלמו.
רק אז הבין הנער שלפניו היו לא נערות
פשוטות, אלא מכשפות.
כשהשמש נטה לשקוע במערב התחיל הרועה
לאסוף את העדר ולהוביל אותו הביתה. מאחור
נשמעו צלילי פעמונים של צאן ובקר וככל
שהתקרב לכפר כך גבר הצלצול מאחוריו.
הנער שכח מה אמרו לו הוויליות וכשהיה
באמצע הדרך לכפר רצה לראות מי מוביל עדר

כלשהו אחריו. ואז ראה כי מהים יוצאות
כבשים, פרות ועזים והולכות אחרי העדר הקטן
שלו.

אך ברגע שסובב את ראשו העדר הפסיק
לצאת מהים לחוף. ורק את אלה שהספיקו כבר
לצאת מהים הביא הרועה הביתה.
אילו רק היה נשמע למכשפות, העדר שלו היה
נעשה גדול בהרבה. אבל הוא הסתפק גם בזה
מה שקיבל וגם לא שכח את שכניו. התחלק
אתם בעדרו, ומאז חי בלי דאגות ובעושר.

